

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U ZENICI
Broj: 43 0 Mals 236919 23 Mals
Zenica, 31.03.2025. godine

Općinski sud u Zenici, stručni saradnik Sandra Aldobašić, u pravnoj stvari tužitelja pppu Ralex Trans d.o.o. Preljina, Srbija, ul. Stara pruga broj 6, kojeg zastupa punomoćnik Nikola Zekić, advokat iz Banja Luke, ul. Svetog Save 19, Banja Luka, protiv tuženog „JOMU LOGISTIC d.o.o. Doboj Jug, sa sjedištem u Doboj Jugu, Matuzići, ul. 203. Brigade broj 131, kojeg zastupa Advokatsko društvo “Alemdar Brkić” d.o.o. Tešanj, radi isplate duga, vrijednost predmeta spora 3.716,07 KM, nakon glavne, usmene i javne rasprave održane dana 04.02.2025. godine, koja je provedena u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženog Brkić Alemdara, advokata iz Advokatskog društva “Alemdar Brkić” d.o.o. Tešanj, dana 31.03.2025. godine, donio je sljedeću

PRESUDU

Obavezuje se tuženi da tužitelju isplati iznos od 350,00 eura (u protivvrijednosti 684,54 KM) sa zakonskom zateznom kamatom počev od 18.08.2023. godine pa do isplate, kao i da mu naknadi troškove postupka u iznosu od 1.112,60 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana donošenja presude pa do isplate, a sve u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude.

Odbija se preostali zahtjev tužitelja za naknadom troškova postupka u iznosu od 2.198,73 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana donošenja presude pa do isplate, kao neosnovan.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadom troškova postupka u iznosu od 1.556,80 KM, kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je dana 29.09.2023. godine podnio Općinskom sudu u Tešnju tužbu protiv tuženog, radi isplate iznosa od 3.716,07 KM. Pravosnažnim rješenjem Općinskog suda u Tešnju broj 39 0 Mal 071891 23 Mal od 02.10.2023. godine taj sud se oglasio stvorno nenadležnim za postupanje u ovoj pravnoj stvari, te je po pravosnažnosti navedenog rješenja predmetni spis ustupljen Općinskom sudu u Zenici, kao stvarno nadležnom sudu.

U tužbi tužitelj navodi da je tužitelj za tuženog izvršio usluge prevoza robe na relaciji Bor (Republika Srbija) -Hettstedt (Republika Njemačka) i to prema međunarodnom tovarnom listu CMR 029981. Za usluge prevoza tužitelj je tuženom ispostavio račun broj 2300268 od 19.07.2023. godine, koji je tuženi uredno zaprimio. Tuženi do podnošenja tužbe nije izmirio navedeni račun, pa tužitelj predlaže da sud obaveže tuženog da tužitelju isplati iznos od 3.716,07 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 18.08.2023. godine pa do isplate, kao i da mu nadoknadi troškove postupka sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana presuđenja, pa do isplate, a sve u roku od 15 dana.

U odgovoru na tužbu, tuženi je u cijelosti osporio postavljeni tužbeni zahtjev, kao neosnovan. Tuženi ne spori da je sa tužiteljem bio u obligaciono-pravnom odnosu na način da je tuženi posredovao u prodaji robe za kupce u inostranstvu, a koje kupce je trebao pronaći tuženi. Tuženi je isunio svoju obavezu, te tužitelja uredno obavijestio o potrebi isporuke tri kamiona robe-elektrolitni bakar u katodama. Tužitelj i pored urednog obavještenja i preuzete obaveze nije izvršio isporuku tri, nego samo jednog kamiona dogovorene robe, a tuženi je prema krajnjem kupcu morao izvršiti naknadu od 350,00EUR-a zbog neisporučivanja robe u dogovorenom roku. Dakle, kašnjenje prema krajnjem kupcu je uzrokovano neizvršenjem dogovorene obaveze od strane tužitelja. Tuženi je tužitelju dana 25.10.2023. godine izvršio uplatu duga u iznosu od 1.550,00 EURa umanjeno za iznos od 350,00 EUR-a, na ime penala koje je tuženi imao zbog postupanja tužitelja jer mu je umjesto 3 kamiona na utovar poslao samo jedan, pa je tuženom zbog kašnjenja i ispunjavanja dogovora u roku drugi dobavljač umanjio fakturu za taj iznos. Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Na pripremnom ročištu, punomoćnik tužitelja je ostao kod činjeničnih navoda iz tužbe, izvršio ispravku u nazivu tuženog, tako da je istog označio kao „JOMU LOGISTIC d.o.o. Doboj Jug. Tužitelj je na pripremnom ročištu učinio nespornim da mu je tuženi nakon utuženja isplatio po osnovu duga iznos od 1.550 eura, zbog čega je na pripremnom ročištu smanjio, a na glavnoj raspravi konačno opredijelio svoj zahtjev na način da od tuženog na ime duga za izvršen prevoz robe potražuje iznos od 350 eura (u protivvrijednosti 684,54 KM) sa zakonskom zateznom kamatom počev od 18.08.2023. godine pa do konačne isplate, kao i da tužitelju nadoknadi troškove postupka, koliko budu iznosili sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana donošenja odluke pa do konačne isplate, sve u roku od 15 dana. Kod ovako postavljenog zahtjeva tužitelj je ostao tokom cijelog postupka. U završnom izlaganju je istakao da je tužitelj dokazao osnov i visinu svog zahtjeva, zbog čega predlaže da sud isti usvoji u cijelosti i obaveže tuženog na naknadu troškova postupka, prema priloženom troškovniku.

Na pripremnom ročištu i u toku postupka tuženi je ostao kod navoda iz odgovora na tužbi, te istakao da su parnične stranke poslovnu saradnju vršile putem aplikacije Timikom namijenjene za takvu vrstu poslova, te komunicirajući elektronskom poštom između lica ovlaštenih za dogovaranje poslovne saradnje. Tuženi je pravovremeno o svemu izvještavao odnosno tužitelju davao potrebne podatke i upute kako bi tužitelj pravovremeno obezbijedio tri kamiona za prevoz na određeno mjesto radi utovara i dalje isporuke. Nesporno je da je tužitelj izvršio uslugu utovara isporuke jednog kamiona na što se i odnosi račun broj 2300268 ali i taj put je tužitelj isporuku izvršio sa kašnjenjem iz čega je proizašlo umanjenje plaćanja tuženog od strane krajnjeg kupca za iznos od 350 eura. O navedenim činjenicama tuženi je pravovremeno i na pouzdan način obavijestio tužitelja tražeći umanjenje fakturisanog iznosa a na što tužitelj nije pristao. Tuženi naglašava da je pravovremeno i na pouzdan način u skladu sa dobrim poslovnim običajima u više navrata od tužitelja tražio da se pitanje utovara i prevoza nedostajuća dva kamiona riješi pravovremeno i angažovanjem drugog prevoznika, međutim je i u tom slučaju izostala saradnja tužitelja, a što sve je i uzrokovalo plaćanje umanjenog iznosa od strane krajnjeg kupca obzirom da naručena roba nije isporučena na vrijeme i u dovoljnim količinama za koje činjenice tužitelj smatra odgovornim tuženog. u završnom izlaganju tuženi je istakao da tuženom nije na pouzdan način dostavljena faktura za jedan izvršen prevoz. U ovom postupku nije provedeno ni vještačenje po vještaku ekonomske struke, čime bi se dokazalo stvarni osnov i iznos duga.

Također je činjenica da je tuženi na isti način na koji mu je dostavljena faktura na iznos od 1.900,00 eura prigovorio na istu u zakonom predviđenom roku, tražio umanjene fakture za iznos od 350,00 eura, na što se tužitelj oglašio. Savjesnost i poštenje tuženog u toku provedenog postupka kao dobrog privrednika, je u cijelosti dokazana i naročito proizilazi iz činjenice da je tuženi nesporni dio fakture platio i prije primitka tužbe, pa je navedeni iznos duga u tužbi u cijelosti bio neosnovan. Obzirom na sve navedeno, a naročito na dokaz e-mail korenspodencije i nastojanja tuženog da u cijelosti održi dogovor oko prevoza na snazi i to stalno podsjećajući tužitelja da ispuni obavezu dostavljanja podataka u ugovorenim i hitnim rokovima, to tuženi smatra da je postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan te predlaže da sud tužitelja odbije i sa konačno opredjeljenim tužbenim zahtjevom, obavezujući ga da tuženom naknadi troškove postupka prema uloženom troškovniku.

Na glavnoj raspravi u dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom i čitanjem u: Račun broj : 2300268 od 19.07.2023. godine, Međunarodni tovarni list CMR broj: 029981, Jedinstvena carinska isprava broj: 12297, Izjašnjenje tužitelja u pisanom obliku od 30.10.2024. godine, Obrazac za plaćanje u inostranstvu Raiffeisen bank dd BiH od 27.10.2023. godine sa popratnim aktom, e mail korenspodencija između lica ovlaštenih za komunikaciju na aplikaciji radi dogovora prevoza u vremenskom periodu od 04.07.2023. godine do 30.08.2023. godine, e-mail korenspodencija između lica ovlaštenih za komunikaciju na aplikaciji radi dogovora prevoza u vremenskom periodu od 05.07.2023. godine do 30.08.2023. godine, Nalog za utovar broj : KAM 22/0055 od 07.07.2023. godine , Račun MM ROYAL 014 broj 310/2023 od 19.07.2023. godine, Lista usklađivanja – inozemni transfer od 20.07.2023. godine, Narudžbenica za transport izdata od strane tuženog od 05.07.2023. godine, od 06.07.2023. godine, 07.07.2023. godine i od 10.07.2023. godine, uvezano kao jedan dokument, Nalog za transport broj: 23118595 izdata od strane C. steinweg gmbh dvije stranice od 10.07.2023. godine, te je u svojstvu svjedoka saslušan M.K..

Izvođenjem dokaza uvidom i čitanjem u Račun broj 2300268 od 19.07.2023. godine utvrđeno je da je tužitelj tuženom ispostavio isti za izvršenu uslugu jednog prevoza na relaciji Bor (RS)- Njemačka, u ukupnom iznosu od 1.900,00 eura.

Uvidom i čitanjem u Međunarodni tovarni list CMR broj: 029981 i Jedinstvena carinska isprava broj: 12297 utvrđeno je da se društvo Serbila Zijin Copper d.o.o. Bor pojavljuje u ulozi pošiljaoca robe, a društvo Elcowire GmbH, na adresi D-006333 Hettstedt /DE, kao primalac robe, da je prevožen rafinirani bakar/elektrolitni bakar u katodama, neto težine 23.939,00 kg odnosno 162 komada, dok se Autoprevoznik M.K.iz P. pojavljuje u ulozi prevoznika robe. Predmetni CMR je snadbjeven pečatima i potpisima pošiljaoca robe, prevoznika robe i primaoca robe.

Izvođenjem dokaza uvidom i čitanjem u Izjašnjenje tužitelja u pisanom obliku od 30.10.2024. godine, utvrđeno je da je istu potpisao zakonski zastupnik- direktor tuženog, u kojem isti izjavljuje da su vi nalozi koji su preuzeti za prevoz od tuženog, a koji nisu realizovani otkazani telefonskim putem, što je praksa svih prevoznika, da u nalogima koji su otkazani nema ugovorene kazne i istu tužitelj nije dužan platiti. Otkazivanje naloga je vršeno zbog objektivne nemogućnosti prevoza robe koji su nastali između preuzimanja naloga i otkazivanja naloga, te da ugovor između tuženog i trećih lica ne utiče na tužitelja jer to nije definisano između parničnih stranaka.

Izvođenjem dokaza uvidom i čitanjem u Obrazac za plaćanje u inostranstvu Raiffeisen bank dd BiH od 27.10.2023. godine sa popratnim aktom, utvrđeno je da je tuženi tužitelju dana 25.10.2023. godine izvršio uplatu novčanog iznosa od 1.550,00 eura po računu broj 2300268.

Izvođenjem dokaza uvidom i čitanjem u e mail korenspodencija između lica ovlaštenih za komunikaciju na aplikaciji radi dogovora prevoza u vremenskom periodu od 04.07.2023. godine do 30.08.2023. godine, te e-mail korenspodencija između lica ovlaštenih za komunikaciju na aplikaciji radi dogovora prevoza u vremenskom periodu od 05.07.2023. godine do 30.08.2023. godine, utvrđeno je da ista odvijala između osobe I., zaposlenice tužitelja i osobe po imenu M., zaposlenika tuženog, kom prilikom su imenovani ugovorili prevoz bakrenih katoda težine cca 23 tone za Njemačku, sa cijenom od 1.900,00 eura i rokom isplate 30 dana, da su ugovorena tri transporta, da je tužitelj dostavio imena vozača koji trebaju izvršiti transport i brojeve njihovih pasoša, da je transport trebao biti izvršene preko špedicije Tempo, da je tužitelj poslao nalog za transport, da je izvršen jedan transport, da tužitelj dana 28.08.2023. godine obavještava tuženog da je faktura za prevoz Bor-Njemačka izašla iz valute, da tuženi traži umanjene fakture za iznos od 350,00 eura zbog problema sa prevoznikom koji se nije pojavio i nije otkazao utovar zbog čega su tuženom nastali troškovi od 350,00 eura, da tužitelj na to ne pristaje iz razloga što je predmetni transport obavljen i upozorava tuženog da mora biti plaćen, a da 350 eura na ime penala koje je tuženi imao nije u skladu ni sa čim, da tuženi ističe da uplatu neće izvršiti dok tužitelj ne pošalje novi račun.

Uvidom i čitanjem u Nalog za utovar broj : KAM 22/0055 od 07.07.2023. godine , Račun MM ROYAL 014 broj 310/2023 od 19.07.2023. godine, Lista usklađivanja – inozemni transfer od 20.07.2023. godine, Narudžbenica za transport izdata od strane tuženog od 05.07.2023. godine, od 06.07.2023. godine, 07.07.2023. godine i od 10.07.2023. godine, uvezano kao jedan dokument, Nalog za transport broj: 23118595 izdata od strane C. steinweg gmbh dvije stranice od 10.07.2023. godine, utvrđeno je da je tuženi sa tužiteljem ugovorio tri transporta bakrenih katoda (LDM) sa mjestom utovara u Boru dana 11.07.2023. godine i mjestom istovara Hettstedtz dana 14.07.2023. godine, da je cijena jednog utovara za kamion od 24 tone iznosila 1.900,00 eura, kao i da su navedene registarske oznake vozila koja trebaju izvršiti Transporte, kao I da je tuženi dana 10.07.2023. godine ugovorio transport sa firmom C.Steinweg GmbH da ista preuzme prijevoz za tuženog I njegovo ime I to 24.000 kg bakrenih katoda, da je mjesto utovara Born a dan 07.07.2023 godine u vremenskom period 07,00 do 14,30 a mjesto istovara Hettstedt, na dan 14.07.2023. godine u vremenskom periodu od 07,00 do 16,00 sa ugovorenim vozarinom od 21.000,00 eura.

Iz iskaza saslušanog svjedoka saslušan M.K. proizilazi da je svjedok bio zaposlenik tuženog, kada je komunicirao sa tužiteljem u vezi spornog prevoza, da su parnične stranke došle u poslovnu saradnju putem aplikacije viber kada mu se I.Đ.javila na ponudu, transporta koji je tuženi nudio. Predmet transporta je bio bakar koji se prevozio iz Bora za Njemačku. Tuženom su trebala vozila, da bi ispoštovali svoga klijenta koji je naručio vozila, da bi se prevozio taj bakara. Sa je nastavio dalju komunikaciju preko whatsapp aplikacije. Nakon što su utvrdili koliko vozila I. može da pošalje, a to je bilo 4 vozila, razgovor se nastavio putem email-a jer je to tuženom jedina garancija, pošto svi posluju preko Timokom platforme koja u slučaju nekorektnost u transportu može da izvrši naplatu od klijenta koji je napravio štetu, ukoliko se klijent ne odazove. Do neusaglašavanja tuženog i tužitelja oko dogovora 4 kamiona došlo je nakon utovara prvog kamiona trebali su doći ostala tri kamiona, na utovar dan za danom. Međutim, nije bilo informacije od I. a vozila se nisu pojavljivala na utovaru. Na njegove molbe I. da mu javi šta se dešava, uslijedile su minute šutnje, nije nikada dobio odgovor, a samim tim svjedok ju je obavijestio putem email-a o svemu, čak je ponudio da tuženi nađe

prevoz da ne bi bilo većih troškova. Neoglašavanje I. zaposlenice tužitelja, uzrokovalo je štetu za 11 kamiona koji klijent Steinweg (kupac tuženog) nije uspio da realizuje, samim tim tuženom penal od 350 eura za to kašnjenje. To je značilo da je tuženi lično obezbijedio tri kamiona. Firma Steinweg, kao krajnji kupac, je sa tuženim ugovorila cijenu od 21.000 eura za 11 kamiona, a tuženom su platili 20.650,00 eura. Oni su platili ustvari za 10 kamiona, 11. kamion je tuženom bio otkazan. Svjedok je imao uvid u knjigovodstvo tuženog, pa ističe da tuženi nije nikada zaprimio original fakturu 2300268 od tužitelja na iznos od 1.900,00 eura, već je istu zaprimio putem e-maila, te je tuženi putem Raiffeisen banke tu fakturu platio u djelimičnom iznosu od 1.550,00 eura. Svjedok je lično I. Đ. obavijestio o neprihvatanju iznosa fakture koja mu je dostavljena putem e-maila, te je tražio njeno umanjeње za iznos od 350,00 eura, jer je prijevremno obaviještena da su troškovi nastali odnosno da su nastali dodatni troškovi od 350,00 eura zbog nepoštivanja dogovora. Na upit suda svjedok je dodatno pojasnio da je tužitelj za jedno vozilo prevezao robu iz Bora za Njemačku po nalogu tuženog, da je cijena prijevoza po jednom vozilu ugovorena u iznosu od 1.900,00 eura, da je tužitelj fakturisao samo jedan prijevoz koji je izvršio, da je za izvršeni prijevoz izdat CMR, da je po jednom prijevozu među parničnim strankama bila ugovorena količina bakra od 24 tone po kamionu koja količina je i prevezena i fakturisana, te da je ostao neplaćen iznos od 350,00 eura od strane tuženog tužitelju.

Cijeneći sve izvedene dokaze, kako svaki dokaz pojedinačno, tako i sve dokaze zajedno u njihovoj međusobnoj povezanosti i ukupnosti kako to nalaže odredba čl. 8. Zakona o parničnom postupku FBiH („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine”, broj: 53/03, /3/05, 19/06 i 98/15, u daljem tekstu: ZPP), sud je odlučio kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Predmet tužbenog zahtjeva jeste isplata duga po ispostavljenom računu broj 2300268 od 19.07.2023. godine za pružene usluge prevoza tuženog, prema opredijeljenom zahtjevu u iznosu od 350 eura (u protivvrijednosti 684,54 KM).

Među parničnim strankama nije sporno da su parnične stranke bile u obligaciono-pravnom odnosu. Nije sporno ni da tuženi predmetni račun nije u cjelosti platio, odnosno da nije platio iznos od 350 eura.

Sporno je da li je tuženi u obavezi platiti iznos od 350 eura (u protivvrijednosti 684,54 KM), koji iznos tužitelj potražuje po opredijeljenom zahtjevu, kao neplaćeni iznos duga po računu broj 2300268 od 19.07.2023. godine.

U vezi sa izvršenim uslugama prevoza između tužitelja i tuženog je u konkretnoj pravnoj stvari nastao ugovor o prevozu koje ima u vidu odredba člana 648. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list RBiH“, broj: 2/92, 13/93 i 13/94 i „Službene novine FBiH“, broj: 29/03 i 42/11), prema kojoj odredbi se ugovorom o prevozu robe obavezuje prevoznik da preveze na određeno mjesto neko lice ili neku stvar, a putnik, odnosno pošiljalac se obavezuje da mu za to isplati određenu naknadu.

Iz navedenih zakonskih odredbom proizilazi da je obaveza prevoznika da preveze neko lice ili stvar na određenu destinaciju dok je obaveza pošiljaoca odnosno naručioca da isplati naknadu za izvršenih prevoz lica ili stvari.

Odredbom člana 653. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da je prevoznik dužan da stvar koju je primio u cilju prijevoza preda na određenom mjestu pošiljaocu ili određenom licu (primaocu).

Članom 659. stav 1. istog Zakona regulisano je da je pošiljalac, odnosno u ovom slučaju naručilac, dužan isplatiti prevoziocu naknadu za prevoz i troškove u vezi sa prijevozom.

Iz navedenih zakonskih odredbom proizilazi da je obaveza prevoznika da preveze neko lice ili stvar na određenu destinaciju, dok je obaveza pošiljaoca odnosno naručioca da isplati naknadu za izvršeni prevoz lica ili stvari.

Odredbom člana 262. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da je povjerilac u obveznom odnosu ovlašten da od dužnika zahtjeva ispunjenje obaveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako ona glasi.

Odredbom člana 17. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da su učesnici u obligacionom odnosu, dužni da izvrše svoju obavezu i odgovorni su za njeno ispunjenje.

Iz provedenih dokaza sud je utvrdio da su tužitelj kao prevoznik i tuženi kao korisnik usluga zaključili usmeni ugovor o prevozu robe, dakle da su bili u obligaciono-pravnom odnosu, da je tužitelju tuženi dostavio nalog za prevoz robe- bakar/elektrolitni bakar u katodama, neto težine 23.939,00 kg odnosno 162 komada na adresi utovara u Boru, Republika Srbija i adresi istovara Hettstedt, Njemačka, za cijenu od 1.900,00 eura po prijevozu, da su bila ugovorena četiri takva prijevoza, ali da je tuženi izvršio samo jedan, o čemu je sačinjen Međunarodni tovarni list CMR broj: 029981, koji je snadbjeven pečatima i potpisima pošiljaoca robe, prevoznika robe i primaoca robe. Na osnovu tako obavljenog prijevoza tužitelj je tuženom ispostavio putem e-maila Račun broj 2300268 od 19.07.2023. godine kojim je fakturisao ugovorenu naknadu za izvršen jedan prevoz u iznosu od 1.900,00 eura, koji račun je tuženi djelimično platio, odnosno platio je iznos od 1.550,00 eura dana 25.10.2023. godine. Navedene činjenice, sud je utvrdio kako iz iskaza saslušanog svjedoka K. M.a, čijem iskazu je sud poklonio vjeru jer nije u suprotnosti sa ostalim provedenim dokazima, tako i iz provedenih materijalnih dokaza Računa broj : 2300268 od 19.07.2023. godine, Međunarodni tovarni list CMR broj: 029981, Jedinstvena carinska isprava broj: 12297, Izjašnjenje tužitelja u pisanom obliku od 30.10.2024. godine, Obrazac za plaćanje u inostranstvu Raiffeisen bank dd BiH od 27.10.2023. godine sa popratnim aktom, e mail korenspodencija između lica ovlaštenih za komunikaciju na aplikaciji radi dogovora prevoza u vremenskom periodu od 04.07.2023. godine do 30.08.2023. godine, e-mail korenspodencija između lica ovlaštenih za komunikaciju na aplikaciji radi dogovora prevoza u vremenskom periodu od 05.07.2023. godine do 30.08.2023. godine.

Tačne su tvrdnje tuženog da tužitelj nije ispoštovao njihov dogovor i izvršio sva 4 prijevoza elektrolitnog bakra u katodama na relaciji Bor-Njemačka, zbog čega je tuženi morao angažovati drugog prevoznika uslijed čega su za tuženog nastali troškovi, a kako to proizilazi iz materijalnih dokaza Nalog za utovar broj : KAM 22/0055 od 07.07.2023. godine, Račun MM ROYAL 014 broj 310/2023 od 19.07.2023. godine, Lista usklađivanja – inozemni transfer od 20.07.2023. godine, Narudžbenica za transport izdata od strane tuženog od 05.07.2023. godine, od 06.07.2023. godine, 07.07.2023. godine i od 10.07.2023. godine, uvezano kao jedan dokument, Nalog za transport broj: 23118595 izdata od strane C. steinweg gmbh dvije stranice od 10.07.2023. godine, te iskaza saslušanog svjedoka K. M.a. Međutim, ove tvrdnje tuženog po ocjeni suda nisu od uticaja za drugačije odlučivanje, jer je među

parničnim strankama nesporno da je tužitelj izvršio jedan ugovoreni prijevoz na relaciji Bor-Njemačka, da je predmet tog prevoza bilo bakar/elektrolitni bakar u katodama, neto težine 23.939,00 kg odnosno 162 komada, a za koji prijevoz je ugovorena cijena od 1.900,00 eura. Ovi navodi tuženog mogli su uticati na osnovanost eventualnog protivtužbenog zahtjeva, koji tuženi u ovoj parnici nije postavio.

Kako je provedenim dokazima, po ocjeni ovog suda, utvrđeno da su parnične stranke u obligacionom odnosu po osnovu ugovora o prevozu, da je tužitelj obavio prijevoz koji je fakturisao na iznos od 1.900,00 eura kako je to bilo i ugovoreno i tuženom putem e-maila ispostavio Račun broj 2300268 od 19.07.2023. godine, koji račun je tuženi djelimično platio dana 25.10.2023. godine nakon podnošenja tužbe, odnosno isti nije platio u cjelosti, to je sud primjenom naprijed navedenih zakonskih odredbi i obavezao tuženog da tužitelju plati potražl. iznos naknade od 350,00 EURa preračunat u valutu KM prema zvaničnom kursu Centralne banke BiH na dan opredijeljena zahtjeva 04.02.2025. godine, koji odgovara iznosu od 684,54 KM.

O zakonskim zateznim kamatama sud je odlučio temeljem člana 277. stav 1. Zakona o obligacionom odnosima, kojim je propisano da dužnik koji zakasni sa ispunjenjem novčane obaveze, duuguje pored glavnice i zakonsku zateznu kamatu, i obavezao tuženog da na isplatu iste počev od dana dospijeca obaveze do dana isplate, shodno iskazanom datumu valute plaćanje na fakturi a u skladu sa postavljenim zahtjevom tužitelja.

Odluku o troškovima postupka sud je donio na osnovu čl.386. st.1. a u vezi sa čl. 387. Zakona o parničnom postupku. Troškovi tužitelja se odnose na troškove nagrade za sastav tužbe u iznosu od 240,00 KM, nagrade za zastupanje na pripremnom ročištu 02.10.2024. godine u iznosu od 240,00 KM (čl. 13. stav 1. tačka 1 b AT), nagrada za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta dana 31.10.2024. godine iznos od 240,00 KM, nagrada za zastupanje na glavnoj raspravi 04.02.2025. godine u iznosu od 240,00 KM (čl. 13. stav 1. tačka 1 c AT), odsustvo iz kancelarije 15 sati iznos od 900,00 KM, troškovi prijevoza u iznosu od 970,20 KM, sve uvećano za PDV 17 % u iznosu od 481,13 KM, te sudske takse na tužbu u iznosu od 150,00 KM i takse na presudu u iznosu od 50,00 KM shodno Zakonu o sudskim taksama Ze-do kantona („Sl.novine Ze-Do kantona br.1/16).

Tužitelju nisu priznati troškovi odsustvo iz kancelarije 15 sati iznos od 900,00 KM, troškovi prijevoza u iznosu od 970,20 KM za tri dolaska na relaciji Banja Luka-Zenica-Banja Luka, jer su ti troškovi očito nastali uslijed činjenice da je tužitelj kao punomoćnika angažovao advokata čije sjedište nije na području postupajućeg suda. Međutim, u konkretnom slučaju, a imajući u vidu vrstu i složenost spora, visinu vrijednosti spora, angažovanje advokata čije je sjedište izvan područja suda ne može se smatrati neophodnim za vođenje ove parnice, pa se tako ni troškovi nastali uslijed toga ne mogu smatrati troškovima potrebnim radi vođenja parnice, zbog čega tužitelju ne pripadaju troškovi prevoza (stav izražen u Odluci Ustavnog suda BiH broj AP - 1398/14 od 11.01.2017. godine i AP-2778/17 od 13.03.2018.godine , a što je i u skladu sa Panelom za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti, na kojem su sudjelovali predstavnici Suda Bosne i Hercegovine, Vrhovnog suda Federacije BiH, Vrhovnog suda Republike Srpske i Apelacijskog suda Distrikta Brčko BiH, održanom 30.01.2014. godine, kao i odlukom Kantonalnog suda u Zenici broj 43 0 Mals 142233 18 Pž od 20.02.2018.godine). Osim toga sud cijeni da tužitelju za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta održanog dana 31.10.2024. godine ne pripadaju troškovi u punom iznosu od 240,00 KM uvećani zaiznos PDV-a, već po odredbi čl. 13.stav 6. Tačka a) AT 25 % od traženog iznosa, zbog čega je sud za ovu radnju tužitelju dosudio iznos od 60,00 KM uvećan za iznos PDV-a 10,20 KM. Dakle, tužitelju se dosuđuju troškovi postupka u iznosu od

1.112,60 KM, dok je sa preostalim zahtjevom od 2.198,73 KM tužitelj odbijen kao neosnovan.

Kako je tuženi u cjelosti izgubio parnicu to je zahtjev tuženog za naknadom troškova postupka odbijen u cjelosti kao neosnovan.

Na osnovu izloženog sud je donio odluku kao u izreci.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Kantonalnom sudu sudu u Zenici, u roku od 15 dana od prvog narednog dana od dana dostavljanja presude. Žalba se podnosi u 3 istovjetna primjerka, a putem ovog suda, a presuda se može se pobijati samo zbog povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

Stručni saradnik
Sandra Aldobašić